

пътъ и съ жена му, като имъ поръчихъ съ особена молба да нагледжатъ оная, която азъ считахъ вече за своя жена. Азъ хванахъ ръката на дѣвойката, цѣлунахъ я и наръсихъ я съ сълзите си. — „Прощавайте, ми говореше понадиата, като ма испроваждаше. — Прощавайте, Петре Андреевичъ! Може би ние ще да са видиме въ по-добро време. Не забравяйте ни и пишете ни по-чѣстичко. Сиромашинката Мария Иванована, освѣтъ вась, тя нѣма сега ни утѣшение, ни покровитель.“

Когато излѣзохъ на поляната, то са спрѣхъ една минута, погледнахъ на бѣсилницата, излѣзохъ изъ крѣпостта и трѣгнахъ по Оренбургскиятъ пътъ, а Савеличъ, който никога са не отдѣляше отъ мене, ма придружаваше и сега.

Азъ бѣхъ занятъ съ своите размисления и върѣхъ изъ пътятъ, но изведнашъ чухъ подира си конско тупуркане. Обърнахъ са и видѣхъ: изъ крѣпостта припуска единъ казакъ, който водеше за юралтъ единъ башкирски конъ и правеше ми отъ далечъ знакове да са запра. Азъ са завърѣхъ и видѣхъ, че това е нашиятъ урѣдникъ. Той дойде, слѣзе отъ коньтъ си и каза, като ми подаде въ ръцете юлартъ на другиятъ: „Ваше благородие! Нашиятъ баща ви харизва тоя конъ и кожухътъ отъ гърбътъ си (на сѣдлото бѣше привързанъ овчи кожухъ). Още, проговори урѣдникътъ, като са задъхваше, харизва ви . . . половина рубла пари, . . . но азъ ги изгубихъ по пътятъ. Простете ма великодушно.“

Савеличъ го изгледъ на криво и пробърбори: „Изгубилъ си ги по пътятъ! А какво дрѣжчи въ пазухата ти, безсрамнику!“ — „Какво ли дрѣжка въ пазухата ми? отговори урѣдникътъ безъ да са засрами ни най-малко. — Богъ да та варди, старче! Тука дрѣжка юздата, а не парите.“ — „Добре, казахъ азъ, за-